

глеждаха. Отъ тоя рѣдѣкъ гостенинѣ люляковчени очакваха много. Отъ едната му страна седѣше Вълчанѣ, отъ другата Нейко, кметѣтъ. И двамата имаха порѣжка да забавляватъ гостенина и когато единиятъ млѣкнѣше, заговорваше другиятъ.

Но гостенинѣтъ не ги слушаше. Това, което виждаше наоколо си, отвличаше го и го занимаваше повече. Много години отъ живота си той бѣше посветилъ въ служба на сѣщия тоя народѣ. Притежаваше голѣма опитность, вѣрни наблюдения и не по книженѣ пѣтъ бѣше достигналъ много истини. Нищо, че тѣ по нѣкога откриваха само добрата страна на оная тъмна и голѣма загадка, каквато е народната душа. Тѣй бѣше навикналъ той да търси и да открива само доброто и хубавото въ нея. А тая вечеръ тъкмо тая страна се показваше прѣдъ него въ всичката си неподправена чистота. Стариятъ труженикъ не можеше да се нагледа и нарадва. Живописнитѣ носии, здравитѣ и яки селяни, цѣломждритѣ жени, едноврѣмешнитѣ обичаи, изпѣлнени съ такава дълбока символика, простотата на обноскитѣ, чистата и естествена рѣчь, своеобразната красота на единѣ стариненѣ битѣ, още жизненѣ и запазенѣ, — всичко това го трогваше дълбоко. Той виждаше вѣрата си оправдана, дългогодишнитѣ си усилия възнаградени. Мечтателъ бѣше той отъ друго врѣме и други нрави!

Една снаха на Вълчана изпѣ стара народна пѣсень. Тя пѣ тѣй, както бѣше общоприето въ нѣкогашнитѣ зияфети — права, въ най-смирена и прилична поза, съ скръстени отпрѣдържцѣ и съ наведени къмъ земята очи. Пѣ добрѣ, съ повече чувство и съ повече епично вдъхновение въ разказа на възпѣваното събитие. Щомъ тя свърши, за първи пѣтъ подигна очи и каза: „Добрѣ сте послушали, гости!“ Всичко това бѣше тѣй просто и тѣй мило! Стариятъ труженикъ не можа да се стѣрпи и стана. Смъртна блѣдность прѣмина по лицето му, очитѣ му